

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce J. D., bytem, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, oddělení ostatních správních činností, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2017, č. j. KUJI 12626/2017, sp. zn. OOSČ 298/2016 OOSC/95/AS/5,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou napadal žalobce rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí I. stupně, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Toto rozhodnutí žalobce napadá v celém rozsahu.

V žalobě uvedl, že v rámci správního řízení podal námitku podjatosti oprávněné úřední osoby I. stupně a jeho přímého nadřízeného a všech zaměstnanců Magistrátu města Jihlavy, o které nebylo postupem správního orgánu do současné doby rozhodnuto. Dále byla ve smyslu ust. § 14 správního řádu podána ze strany žalobce námitka podjatosti oprávněné úřední osoby, úředníka oddělení ostatních správních činností žalovaného k rozhodnutí ve

věci odvolání proti rozhodnutí ve věci přestupku pod č. j. MMJ/OD/23050/2015-6, a to Ing. Bc. A. S.

Námitka podjatosti má zcela jednoznačně prokazatelné důvody a opodstatnění, neboť přestupkové řízení se vede a rozhoduje v souladu s dodržováním zásad správního řízení formou dokazování, a to na základě vyhodnocení důkazních prostředků a nikoliv vlastních smyšlených úvah, výmyslů a vlastních citátů k věci, což bylo odvolacím orgánem v několika případech učiněno v rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 2. 2016. Tato podjatost vyplývá z textu a úvah rozhodnutí odvolacího orgánu od strany 5, kdy odmítl provedení dalšího dokazování formou výslechu svědků, zcela bez důkazů a sám bez dalšího zjištění rozhodl odvolací orgán o tom, že diktafon, na který měl být pořízen zvukový záznam, měl technickou poruchu, a byť toto není nikde uvedeno, naproti tomu je uvedeno, že zvukový záznam pořízen byl. Odvolací orgán bez dalšího zjištění zcela na straně prvoinstančního orgánu rozhodl svým způsobem v neprospěch odvolatele. Dále bez provedení dalšího šetření a dokazování rozhodl v jeho neprospěch, že další námitky a skutečnosti navrhované obviněným jsou nevěrohodné a zcela úmyslně zkreslil výpověď obviněného, která je součástí spisu a je zcela obecné povahy bez vyjádření se ke konkrétnímu skutku, neboť za situace projednávání přestupku bez svědků a dokazování nebylo podstatné se na místě bránit a opřít své tvrzení o danou skutečnost, kdy obviněný počítal s tím, že bude mít možnost v novém řízení. Dále odvolací správní orgán zcela účelově ignoroval ustanovení správního řádu o způsobu dokazování a judikátům NSS, které jsou pro něho zcela závazné v jeho rozhodovací činnosti a rovněž o rozhodování o usnesení o opravném prostředku ve věci doplnění odvolání. Tento postoj odvolacího orgánu je zcela na straně orgánu prvoinstančního a jde záměrně proti obviněnému přes rámec zákona, a proto je zcela jednoznačný a opodstatněný důvod k vyloučení úřední osoby ve věci žalobce pro její podjatost proti osobě žalobce a záměrně tedy bylo rozhodnuto řízení v neprospěch žalobce, neboť nelze pochybovat o profesních kvalitách úřední osoby zastávající funkci na pozici odvolacího orgánu.

Žalobce dále navrhl postoupit projednání přestupku jinému věcně příslušnému správnímu orgánu a žádá z ekonomických důvodů a důvodů časových o postoupení správnímu orgánu v místě trvalého pobytu žalobce, tj. MěÚ v Táboře, neboť je pro žalobce velice složité, jak časově, tak finančně se neustále dostavovat k jednání ve správním obvodu Krajského úřadu kraje Vysočina. Uvedl, že souhlasí s tím, že se dopustil překročení rychlosti, ale nikoliv, jak je uvedeno v rozhodnutí. Správní orgán má možnost na dožádání si vyslechnout svědky jiným správním orgánem, aby mu nevznikly výdaje nahrazení svědeckého, ušlého zisku a cestovného.

O poslední námitce podjatosti odvolacího orgánu bylo rozhodnutí ve zcela obecné rovině, bez odůvodnění skutečností, na které žalobce upozornil, a bylo v nich naopak pokračováno ve stejné formě jako před upozorněním na podjatost úředníků rozhodnout ve věci způsobem, kterým rozhodl orgán I. stupně.

V ostatních podáních se jedná o zjevnou nečinnost správního orgánu a mělo by dojít k nápravě ze strany statutárního orgánu kraje, který tuto nečinnost zcela jednoznačně ignoruje a přehlíží.

K projednávání věci vznesl tyto námitky:

Dne 7. 12. 2015 byl s žalobcem projednán přestupek ve shora uvedené věci přestupku, který se žalobci klade za vinu a týž den bylo vydáno v uvedené věci rozhodnutí, což žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje:

nepovažuje za zcela standardní způsob postupu správního řádu, kdy rozhodnutí, aniž by se žalobce vzdal svého práva na odvolání, by bylo vydáno týž den, co proběhlo samotné ústní jednání. Při ústním jednání se žalobce k věci vyjádřil, což je nedílnou součástí spisové dokumentace a požádal o kompletní kopii spisu, listin a dokumentů na CD nosiči a dalších dokumentů. V protokolu o projednání přestupku je uvedeno, že z jednání byl pořízen zvukový záznam, který je součástí spisu, a který žalobci nebyl poskytnut a dle názoru žalobce ani nebyl pořízen.

Dále uvedl ke své výpovědi s podložením přílohy a videozáznamu místa přestupkového jednání, že vypovídal dle zásady správního řízení tzv. „dobré víry“, kdy byl přesvědčen, že přehlédl svislou dopravní značku začátek obce. Z přiloženého videozáznamu je však patrné další tvrzení žalobce. K uvedené obci Nový Hubenov, kde má být zákonem stanovená nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, žalobce přijížděl ve směru, kde je na rovném a přehledném úseku územní komunikace svislou dopravní značkou před zástavbou domu povolená rychlost max. 70 km/h. Žalobce dále pokračoval v jízdě a po pravé straně, kde je na jím přiloženém videozáznamu svislá dopravní značka začátek obce, stálo nákladní vozidlo tov. zn. Iveco bílé barvy, nezjištěné reg. zn., které tuto dopravní značku zakrývalo. Žalobce byl tedy z výše uvedených důvodů zcela logicky přesvědčen, že se po celou dobu nachází mimo obec a svislá dopravní značka platí po celou délku zástavby domů. Rychlost byla žalobci naměřena až v dalším úseku zástavby. Vzhledem k této skutečnosti nemohl žalobce nijak zjistit, že se nachází v obci a vzhledem ke zmatečnému a zcela zcestnému dopravnímu značení, které je vyloženo chytákem pro řidiče, nemohl nabýt jiného přesvědčení, že pro tento celý úsek platí omezení rychlosti na 70 km/h. Neví, z jakého důvodu před svislou dopravní značkou začátek obce se nachází místo k odstavení vozidla, což přímo znemožňuje řidičům čitelnost této dopravní značky, v případě stání nákladního vozidla v tomto místě a zakrytí uvedené svislé dopravní značky.

Dále bylo vydáno rozhodnutí, ve kterém byl žalobce uznán vinným z výše uvedeného přestupkového jednání. Ve lhůtě se proti tomuto rozhodnutí odvolal, kdy odvolací orgán svým rozhodnutím ze dne 10. 2. 2016 napadené rozhodnutí jako celek zrušil a věc vrátil k novému projednání.

Prvoinstanční orgán se ovšem nedržel, ať to měl za povinnost, rozhodnutím odvolacího orgánu a bez dalšího nařízeného jednání si opatřil důkazy o místu změření prostřednictvím internetové adresy Mapy.cz, kdy stanovil místo změření. Nebral přitom v potaz žalobcem navrhované důkazy svědeckou výpovědí kontrolujících policistů a bez ohledu na ustanovení správního řádu a přestupkového zákona žalobce zcela jednoznačně, a řekl by až úmyslně, krátil na právech tím, že žalobce neměl možnost se zúčastnit nového projednání přestupku a být seznámen s podklady pro rozhodnutí.

Žalovaný se rovněž tímto pochybením dále nezabýval a neshledal pochybení orgánu I. stupně.

Žalobce neměl možnost nechat se zastupovat způsobem, kdy by uvedl tuto osobu při jednání do protokolu, a v souladu s ust. § 73 odst. 2 přestupkového zákona přišel o právo se vyjádřit ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a před vydáním rozhodnutí mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí při ústním jednání až po vydání rozhodnutí - § 36 odst. 3 správního řádu. Správní orgán tedy ve svém postupu nemohl zajistit zásadu dle ust. § 3 správní řád, jelikož nebyl spolehlivě zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad

Shodu s prvopisem potvrzuje:

jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, neprokázal tu skutečnost, že k uvedenému jednání ze strany řidiče tak skutečně došlo a na základě důkazní nouze a z jedné zásady správního řízení „in dubio pro reo“, měl rozhodnout ve prospěch obviněného, a to za předpokladu dodržení výše uvedených práv obviněného.

Dále odkázal v plném znění na svoji prvotní zcela obecnou výpověď, kdy mj. uvedl, že si je přestupku vědom a svého jednání lituje, přehlédl označení začátek obce, protože značka nebyla na větší vzdálenost vidět. V této době žalobci nebylo ještě zcela jednoznačně jasné, k jaké právní kvalifikaci správní orgán dospěl, a zda se bude poznámkou žalobce zabývat, proč tomu tak bylo, což neučinil ani dotazem a žalobce se spoléhal na obvinění z přestupku porušení svislé dopravní značky nevyšší dovolené rychlosti 70 km/h, která je před značkou začátek obce umístěna. Nyní již ví, že mělo dojít ke kvalifikaci přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.

Dále rovněž namítá, zcela obecně, viz pořízený videozáznam, že i při skutečnosti, že před dopravní značkou nestálo v místě jiné vozidlo, které ji zakrývalo, že tato dopravní značka je umístěna v rozporu se zásadami a předpisy, kdy toto umístění dopravní značky upravuje Ministerstvo dopravy v technickém dokumentu TP 65 – Zásady pro dopravní značení na pozemních komunikacích, dopravní značka musí být umístěna mimo obec ve stanovené výši a na místě dobře a srozumitelně viditelném na danou vzdálenost tak, aby byla včas čitelná pro řidiče na příjezdu k dopravní značce. Toto zcela znemožňuje silniční vegetace ve formě vzrostlých stromů v řadě před dopravní značkou, což rovněž později žalobce zjistil a je patrné na videozáznamu, a jak uvedl i absenci nákladního vozidla před značkou, nelze na ni včas a v dostatečné míře pro snížení rychlosti, řidiči reagovat. Touto skutečností se při samotném oznámení přestupku, při projednávání přestupku a samém rozhodnutí, nikdo nezabýval a nedal podnět k nápravě, např. PČR DI Jihlava, jako komunikační závada. Tato skutečnost stojí za zveřejnění ve sdělovacích prostředcích.

Dále namítal, a to zcela totožně a opakovaně námitky a návrhy, kdy věří, že odvolací orgán k nim již v tomto případě přihlédne a nebude nutné věc řešit soudní cestou, že při ústním jednání nebyli jako svědci vyslechnuti policisté, kteří by mohli přispět k objasnění žalobcova údajného přestupkového jednání. Tímto se cítí žalobce krácen na právech, i kdyby vypovídali v jeho neprospěch, což správní orgán nemůže dopředu nikdy vědět. V protokolu žalobce uvedl, že svého jednání lituje a žádá o schovávavost, vzhledem ke svému zaměstnání, neboť byl přesvědčen, jak uvedl v dobré víře, že se nedopustil tak závažného přestupkového jednání což, jak výše uvedl, žalovaný neučinil a tuto věc ignoroval, a to i přes skutečnost, že ze zákona má za povinnost se zabývat všemi žalobcovými námitkami v jeho odvolání, což bylo zcela relevantně porušeno.

Dále namítá zcela zásadní dvě pochybení správního orgánu I. stupně, a to zejména při žalobcově blanketním odvolání, kdy potřeboval lhůtu k přípravě odvolání a pořízení důkazů a opatření právních norem a domluvy a smlouvy se svým právním zástupcem, advokátem, který by ho mohl zastupovat v případě soudní žaloby podané na příslušný krajský soud. Správní řád zcela obligatorně určuje v případě blanketního odvolání povinnost prvoinstančního orgánu vyzvat podatele vadného podání usnesením k odstranění vady podání, kde zcela logicky a ze zákonných důvodů je pro podatele možnost opravného prostředku. V tomto případě prvoinstanční správní orgán nepostupoval v souladu se zákonem a pouze žalobce vyzval k doplnění odvolání bez

Shodu s prvopisem potvrzuje:

možnosti opravného prostředku, kdy byl zcela relevantně krácen, řekl by i úmyslně, na svých právech.

Dále měl zcela zásadní výhrady k průběhu ústního jednání – projednání přestupku, kdy odvolatel namítl nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku. Ze spisové dokumentace dále vyplývá, že správní orgán v rámci ústního jednání provedl dokazování toliko ručně sepsaným oznámením přestupku, dokazování ostatními důkazními prostředky však správní orgán neprovedl.

Žalovaný se rovněž ve svém rozhodnutí tímto nezabýval a neshledal žádné pochybení orgánu I. stupně. Námitky žalobce bez jakéhokoliv dokazování, kdy by se došlo k závěru, zda jsou či nejsou pravdivé, označil za účelové a věc nevrátil orgánu I. stupně k novému projednání a doplnění důkazů, které žalobce navrhoval, a které by tyto skutečnosti objasnil. Tedy dokazování nebylo vedeno v zásadě „rovnosti zbraní“ obou stran, došlo k řadě pochybení obou správních orgánů ve věcech procesních, a proto se žalobce obrátil na soud k vynesení spravedlivého a zákonného rozsudku. Označit návrh obviněného z přestupku na provedení důkazu výsledkem svědků, kontrolujících policistů, jako nadbytečné, je zcela nezákonný postup obou správních orgánů. Rovněž námitka žalobce, že nedodržení správního řádu ze strany správního orgánu I. stupně při blanketním odvolání a následné absence vydání usnesení k doplnění vady podání, označené žalovaným jako nadbytečné a účelovou obstrukci směřující k průtahům řízení, je zcela jednoznačně opětovný nezákonný postup žalovaného a svědčí to i o podjatosti žalovaného v celém procesu.

Podstata zjištění skutečného stavu věci spočívá v dokazování. Nejběžnějšími podklady pro rozhodnutí jsou důkazy. Dokazováním je nazýván zvláštní postup orgánu v řízení, jehož cílem je utvořit si poznatky o skutečnostech důležitých pro rozhodnutí. Přitom správní orgán poznává rozhodnou skutečnost buď svými smysly, nebo získává informace o skutečnosti jinak (např. svědeckou výpovědí, předložením listin). Dokazování probíhá tak, že se důkazy nejprve vyhledají, a to jak z úřední povinnosti, tak na návrh účastníků řízení. Následuje vlastní provádění dokazování (např. svědeckou výpovědí), příp. dochází k prověřování údajů dalšími důkazy.

O provedení důkazů listinnou se učiní záznam do spisu, nejčastěji do protokolu o ústním jednání a fotokopie listin se připojí ke spisu.

Žalovaný se rovněž nezabýval a neshledal pochybení na straně správního orgánu I. stupně u skutečnosti, že doplnil spisový materiál o další listinu upřesňující místo měření mimo ústní jednání bez přítomnosti obviněného, přičemž zákon zcela obligatorně určuje provádět veškeré úkony pouze v rámci ústního jednání a v rámci protokolu o ústním jednání – projednání přestupku.

Žalovaný opakovaně konstatuje skutečnosti, které nejsou předmětem odvolání a námitek žalobce, ale obrací se na jednání ze dne 7. 12. 2015, kdy veškerý proces, včetně rozhodnutí, byl odvolacím orgánem zrušen a vrácen k novému projednání, které ale do současné doby neproběhlo. Tudíž se opírá ve svém rozhodnutí o dokumenty, které jsou zrušeny a jsou neplatné. Tudíž samotné ústní jednání - projednání přestupku, mělo proběhnout od počátku nově, včetně dokazování a provedení žalobcem navrhovaných důkazů. Vydané rozhodnutí ze dne 24. 2. 2016 orgánem I. stupně měl žalovaný za zákonnou povinnost shledat jako protizákonné a nepřezkoumatelné.

Problematikou dokazování se zabýval také NSS např. v rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4As 118/2013-61, dostupném na www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Přitom obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich.

Z rozsudku NSS je zcela jednoznačně zřejmé, že k dokazování při ústním jednání nedošlo. Z protokolu o ústním jednání - projednání přestupku je zcela jednoznačně zřejmé, že provedení dokazování dle ust. § 51 a násl. správního řádu, je zcela odlišný institutu od výkonu seznámení se se spisem – ust. § 38 správního řádu. Svým postupem se tedy správní orgán dopustil závažného pochybení, které může vést k jinému závěru, než ke zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o rozhodnutí nepřezkoumatelné, když výrok rozhodnutí nemá v provedeném dokazování oporu.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhl odvolacímu orgánu, i přes hrubé porušení prvoinstančního orgánu, věc přestupku překvalifikovat na přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů, popř. rozhodnutí zrušit a věc vrátit k novému projednání v duchu a stanovení tohoto paragrafového znění, popř., jak žalobce shora žádal, postoupit věc do místa jeho bydliště k novému projednání s návrhem shora uvedeným, kdy žalobce si je nyní vědom tohoto přestupku a souhlasí s jeho zaviněním, což by učinil i při dalším dokazování a projednávání věci, čímž by se chtěl zcela vyhnout případné, v současné době, zcela zbytečné podané žalobě k příslušnému Krajskému soudu.

Dalším bodem žaloby žalobce je zjištění, že žalovaný opravil výrok v paragrafovém znění zcela odlišném od skutečnosti a byl tím změněn původní smysl celého výroku, kdy toto nazval pouze písařskou chybou. Tato původní právní kvalifikace nezadávala žádný smysl uvedeného výroku a věc rozhodnutí správního orgánu I. stupně měla být zrušena a vrácena k novému projednání.

Žalovaný rovněž konstatuje, že provedeným dokazováním (v rozporu se zákonem) byla vina jednoznačně a spolehlivě prokázána. Ze spisové dokumentace vyplývá, že tak orgán I. i II. stupně učinil pouze z výstupu radarového měřiče.

Žalobce při opětovném prostudování spisového materiálu, konzultaci s výrobcem radaru Ramer 10C dospěl zcela jednoznačně k závěru, že nebyl dodržen návod k obsluze měřicího zařízení a v příloze se odkazuje na chyby v měření, které jsou součástí podané žaloby. Na snímku z výstupu měřicího zařízení je pořízena fotodokumentace s nastaveným zoomem 38 mm. Kolmice směřující svisle snímkem dolů přes vozidlo jsou na pravé části na okraji levé části vozidla již za registrační značkou vozidla a levá kolmice je zcela mimo snímek. Kdy došlo k chybnému nastavení jak kamery, tak zoomu, neboť návod k obsluze v tomto případě zcela jednoznačně určuje, že dojde-li k tomuto případu, musí být mezi oběma kolmicemi alespoň registrační značka, v případě, že se do výseče nevejde převážná zadní část vozidla. Toto měření je poté dle návodu k obsluze označeno jako neplatné. Dle pořízeného snímku je patrné, že registrační značka je až za pravou kolmicí ve výseči a zbytek vozidla je mimo výseč a levá kolmice se na snímku vůbec nenachází (viz. obrázek zaškrtnutý červenou barvou, kde je sice vozidlo měřeno v opačném směru, ale jedná se o zcela o totožný případ a směr měření nemá vliv na konečný výsledek) a správnost vyhodnocení dodržení návodu k obsluze. Žalovaný tuto skutečnost, ač by měl s ní být seznámen, zcela přehlédl, i když se jedná o zásadní věc pro společné rozhodnutí žalovaného.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Žalobce proto navrhoval, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým napadené rozhodnutí žalovaného, včetně souvisejícího rozhodnutí správního orgánu I. stupně zruší, a věc vrátí žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce žádal také, aby soud rozhodl tak, že zaváže žalovaného nahradit žalobci vzniklé mu náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že k žalobní námitce, která se týká námitky podjatosti oprávněné úřední osoby správního orgánu I. stupně, vedoucího odboru a všech zaměstnanců Magistrátu města Jihlavy, je nutné uvést, že byla vyhodnocena jako zjevně opožděná, a proto k ní nebylo přihlíženo v souladu s ust. § 14 odst. 2 správního řádu.

Žalobní námitky žalobce kopírují odvolací námitky, které žalovaný všechny a řádně vypořádal v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a na jehož odůvodnění se proto se svým vyjádřením k žalobě v plném rozsahu odkázal.

Není pravdivá žalobní námitka, že se žalovaný nezabýval návrhem žalobce na provedení dokazování svědeckými výpověďmi policistů, což vyplývá z obsahu odst. 1 na str. 8 žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalovaný trvá na tom, že předmětný snímek pořízený silničním radarovým rychloměrem, řádně prokazuje nejenom naměřenou rychlost vozidla řízeného žalobcem, ale i správnost postupu policistů v souladu s návodem k obsluze. Tvzení, že mezi oběma kolmicemi musí být alespoň registrační značka vozidla, je nepravdivé. Naopak při odjezdu vozidla, což je daný případ, platí, že konec vozidla by měl být v prostoru snímku vymezeném kolmicí (začátek prostoru a konec prostoru), že tomu tak je, vyplývá z listu č. 13 spisového materiálu správního orgánu I. stupně.

Žalovaný je přesvědčen, že žaloba není důvodná, a proto navrhoval její zamítnutí.

Z připojených správních spisů soud zjistil pro rozhodnutí ve věci tyto podstatné skutečnosti.

Součástí správního spisu se stal spis Policie ČR, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, Odbor služby dopravní policie, Oddělení silničního dohledu Jihlava, č. j. KRPJ-101283-2/PŘ-2015-160007-TRN, které obsahuje Oznámení přestupku ze dne 5. 10. 2015, Záznam o přestupku, jehož součástí je výstup ze silničního radarového rychloměru RAMER 10C, ověřovací list č. 28/15 týkající se silničního radarového rychloměru RAMER 10C, fotografie, na níž je vyznačena tabule s označením obce Nový Hubenov a úřední záznam ze dne 5. 10. 2015.

Z těchto podkladů bylo zjištěno, že dne 5. 10. 2015 v 17:40 hod. prováděla hlídka OSD Jihlava dohled nad BESIP a měření rychlosti v obci Nový Hubenov, kdy hlídka byla složena ze dvou policistů, a to pprap. Trnky a pprap. Kratochvílové. Nejvyšší dovolená rychlost je zde stanovena zvláštním právním předpisem na 50 km/hod. Měřicí zařízení R10C bylo nastaveno, obsluhováno a provozováno dle platného návodu, který stanovil výrobce tohoto zařízení. V 17:50 hod. téhož dne projelo měřeným úsekem vozidlo tov. zn. Škoda Fabia RZ, a to rychlostí 98 km/hod., č. snímku 6335. Vozidlo jelo v obci po silnici II/602 od obce Jihlava směr Pelhřimov. Hlídka toto vozidlo dojela a zastavila za obcí Nový Hubenov směr Pelhřimov na BUS zastávce. Kontrolou dokladů, a to řidičského průkazu a občanského průkazu byl v řidiči prokazatelně zjištěn J. D. (uvedeno datum narození i trvalé bydliště). Tato adresa byla řidičem dle jeho prohlášení uvedena jako adresa pro doručování. Byl uveden také telefonní kontakt. Panu D. byl sdělen důvod kontroly a to, že v obci Nový Hubenov překročil nejvyšší dovolenou rychlost a byla mu naměřena

Shodu s prvopisem potvrzuje:

rychlost 95 km/hod. Pan D. si byl překročení rychlosti v obci vědom. Na místě bylo s řidičem sepsáno oznámení o přestupku a věc bude předána příslušnému správnímu orgánu k projednání. Pan D. byl seznámen s obsahem oznámení a byla mu dána možnost si oznámení přečíst a vyjádřit se. Pan D. možnosti vyjádření nevyužil a pouze se podepsal. Dechová zkouška na přítomnost alkoholu u řidiče byla negativní. Lustrace osob a vozidla negativní. Řidič byl v době spáchání přestupkového jednání ve vozidle sám.

Soud zde poukazuje, že měření bylo prováděno silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C, kdy z ověřovacího listu, který je ve spise založen vyplynulo, že rychloměr byl jako stanovené měřidlo ověřen a lze jej používat k měření rychlosti za dodržení Návodu k obsluze, kdy datum zkoušky měřidla bylo 23. 2. 2015 a konec platnosti ověření dne 22. 2. 2016.

Ze záznamu o přestupku vyplývá, že se na něm nacházejí tři fotografie vozidla, na dvou fotografiích je měřené vozidlo zachyceno ze zadní části, včetně viditelné registrační značky vozidla a na třetí fotografii je pouze registrační značka vozidla. Jedná se o výstup ze silničního radarového rychloměru, kterým byla rychlost vozidla měřena, kdy ze Záznamu vyplývá, že bylo měřeno v 17:50:41 hod. dne 5. 10. 2015 v obci Nový Hubenov na silnici II/602, kde předepsaná rychlost je 50 km/h a naměřená rychlost 98 km/hod. Je uvedeno, kdo měřící zařízení nastavil, uveden také svědek měření (v obou případech se jednalo o shora jmenované dva policisty), dále uvedena GPS délka i GPS šířka, a registrační značka vozidla.

Poté, dne 18. 11. 2015 oznamoval Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy žalobci zahájení řízení o přestupku, z něhož byl obviněn, obviněn byl z toho, že překročil povolenou rychlost 50 km/h v obci Nový Hubenov dne 5. 10. 2015, když byla naměřena silničním radarovým rychloměrem RAMER 10C policejní hlídkou rychlost 98 km/hod. a po odpočtu možné odchylky, která je při rychlosti do 100 km/hod. stanovena na ± 3 km/hod., je posuzována jako nejnižší možná naměřená rychlost vozidla 95 km/hod. Bylo dále uvedeno, jakého porušení právních předpisů se žalobce dopustil, a z jakého spáchání přestupku je podezřelý a současně byl předvolán k nařízenému ústnímu jednání na 7. 12. 2015 ve 13.00 hod.

K tomuto jednání se žalobce osobně dostavil.

Po zákonném poučení a provedení listinných důkazů spisem Policie ČR žalobce k věci uvedl, že poučení rozuměl v plném rozsahu a v plném rozsahu také porozuměl obvinění z přestupku. Dále sdělil, že přestupku je si plně vědom a svého jednání lituje. Přehlédl, jak sdělil, označení začátku obce, protože značka nebyla na větší vzdálenost vidět. Na řízení motorových vozidel je existenčně závislý, proto by rád požádal o shovívavost při ukládání sankcí.

Dále z protokolu o ústním jednání o přestupku vyplývá, že žalobce byl poté v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a byl vyzván, aby se k nim vyjádřil. Uvedl, že ke spisovému materiálu nemá žádné připomínky, ani návrhy na doplnění.

Protokol o ústním projednání přestupku, včetně výstupu z radarového silničního rychloměru RAMER 10C žalobce podepsal.

Dne 7. 12. 2015 vydal Magistrát města Jihlavy, odbor dopravy rozhodnutí pod č. j. MMJ/OD/23050/2015-6 JID:198188/2015/MMJ, kdy žalobce uznal vinným z přestupku

Shodu s prvopisem potvrzuje:

ve věci překročení rychlosti o 45 km/hod. v obci Nový Hubenov a za toto protiprávní jednání mu byla uložena v souladu s ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 zákona o silničním provozu s odkazem na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona o přestupcích pokuta ve výši 5000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců ode dne nabytí právní moci uvedeného rozhodnutí.

Toto rozhodnutí žalobce osobně převzal 14. 12. 2016.

Dne 30. 12. 2016 bylo Magistrátu města Jihlavy doručeno odvolání žalobce, jednalo se pouze o blanketní odvolání.

Dne 4. 1. 2016 byl žalobce Magistrátem města Jihlavy vyzván k doplnění odvolání, kdy bylo přesně uvedeno, v jakém smyslu má odvolání doplnit v souladu s ust. § 82 odst. 2 správního řádu a § 37 odst. 2 správního řádu.

Žalobce odvolání doplnil dne 11. 1. 2016 (doručeno Magistrátu města Jihlavy 14. 1. 2016) a jeho odvolací námitky byly totožné s námitkami, které později uvedl ve své žalobě.

Poté byl spis Magistrátem města Jihlavy postoupen žalovanému, který ve věci vydal dne 10. 2. 2016 rozhodnutí a rozhodl tak, že dle ust. § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu napadené rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy ruší jako celek a věc vrací k novému projednání.

Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplynulo, že odvolací správní orgán zjistil pochybení spočívající v tom, že konkrétní místo spáchání předmětného přestupku obviněným vymezené souřadnicemi GPS bylo v daném řízení vedeném správním orgánem I. stupně poprvé komplexně vymezeno až ve výroku napadeného rozhodnutí. Obviněný se tedy fakticky dozvěděl o konkrétním místě spáchání přestupku ve výše uvedené obci až z písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí. Odvolací správní orgán sdělil, že je zásadně nepřipustné, aby se o místě spáchání přestupku obviněný dozvěděl až z rozhodnutí o přestupku, kterým je uznán vinným. Obviněný má nepochybně právo být průkazně a jednoznačně seznámen s celým sdělením obvinění už v průběhu prvostupňového řízení, a to před vydáním rozhodnutí v meritru věci tak, aby mohl na sdělené obvinění v řízení řádně reagovat, a aby měl i časovou možnost na přípravu doplnění své obhajoby a realizaci svých procesních práv. Je tedy jednoznačné, že obviněný nebyl před vydáním napadeného rozhodnutí v meritru věci průkazně seznámen s celým rozsahem obvinění (s konkrétním vymezením místa spáchání přestupku souřadnicemi GPS), a nemohl tak realizovat svá procesní práva, mj. i právo na obhajobu. Odvolací orgán poznamenal, že smyslem požadavku, aby byl obviněný v prvostupňovém řízení seznámen s celým rozsahem obvinění, je prvořadý zájem na tom, aby obviněný byl konkrétně seznámen se všemi okolnostmi, které jsou mu kladeny na vinu, což je také základním předpokladem efektivního výkonu jeho práva na obhajobu a práva na spravedlivý proces.

Odvolací správní orgán konstatoval, že toto specifikované pochybení není zhojitelné v odvolacím správním řízení a je důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí jako celku a vrácení věci správnímu orgánu I. stupně k novému projednání.

Dále žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vydáno ve smyslu ust. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu dne 8. 12. 2015 a správní orgán I. stupně věc přestupku obviněného projednal v rámci konaného ústního jednání dne 7. 12. 2015 a téhož dne, tj. 7. 12. 2015, ve věci rozhodl tak, jak vyplývá z písemného vyhotovení napadeného rozhodnutí. Tento postup správního orgánu I. stupně není v žádném případě nestandardní, ale je naopak plně

Shodu s prvopisem potvrzuje:

v souladu se správním řádem a zásadami správního řízení – správní orgán I. stupně zcela příkladným způsobem naplnil zásadu rychlosti řízení, kdy ve věci přestupku obviněného po konaném ústním jednání dne 7. 12. 2015 meritorně rozhodl a napadené rozhodnutí vydal následující den, tj. 8. 12. 2015. Námitka obviněného na nestandardní postup při vydání napadeného rozhodnutí je proto vyhodnocena jako zcela nedůvodná.

K námitce, která se týká pořizování zvukového záznamu z ústního jednání, odvolací správní orgán sdělil, že ačkoli je na str. 1 protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 7. 12. 2015 uvedeno poučení, že dle ust. § 18 odst. 1 správního řádu se z ústního jednání pořizuje zvukový záznam, který je součástí spisu, ze stanoviska správního orgánu I. stupně k podanému odvolání obviněného jednoznačně vyplývá, že při konání ústního jednání dne 7. 12. 2015 nemohl být zvukový záznam pořízen pro technickou poruchu diktafonu.

Nové tvrzení obviněného, které uplatnil v rámci podaného odvolání proti napadenému rozhodnutí, že před svislou dopravní značkou „Obec“ stálo nákladní vozidlo tov. zn. Iveco, bílé barvy, nezjištěné registrační značky, které tuto dopravní značku zakrývalo, a proto nemohl zjistit, že se nachází v obci, zásadním způsobem činí nevěrohodnými tvrzení obviněného a to proto, že je v přímém rozporu s jeho výpovědí, kterou učinil dne 7. 12. 2015 při ústním jednání u správního orgánu I. stupně, a ve kterém mj. uvedl: „Přestupku jsem si vědom a svého jednání lituji. Přehlédl jsem označení začátku obce, protože značka nebyla na větší vzdálenost vidět“. Odvolací správní orgán poznamenává, že je zcela v dispozici obviněného, jakou procesní taktiku v řízení o přestupku si zvolí, zda bude uvádět pravdivé či nepravdivé skutečnosti, zda bude vypovídat nebo výpověď zčásti nebo zcela odmítne. Současně je ale nutné konstatovat, že zásadní změna v tvrzeních obviněného v průběhu řízení o přestupku jednoznačně poukazuje na účelovost jeho postupu a má zásadní dopad i na posouzení věrohodnosti jednotlivých tvrzení obviněného. Odvolací správní orgán upozorňuje, že poslední uplatněná verze průběhu skutkového děje ze strany obviněného a jeho postup při šetření přestupku na místě a v rámci řízení před správním orgánem I. stupně je zásadně nelogická a překvapující minimálně z důvodu, že obviněný se na místě šetření přestupku policii k věci písemně nevyjádřil do oznámení přestupku, ačkoliv tuto možnost měl, a při své výpovědi u ústního jednání dne 7. 12. 2015 se doznal, že přehlédl označení začátku obce dopravní značkou „Obec“, protože značka nebyla na větší vzdálenost vidět. Další tvrzení obviněného, že vypovídal dle zásady správního řízení tzv. „dobré víry“, kdy byl přesvědčen, že přehlédl svislou dopravní značku začátku obce, je vyhodnoceno jako ryze účelové. Účelová snaha obviněného v rámci odvolacího řízení zvrátit nástup právních následků, kterých si obviněný byl vědom již při projednávání věci při ústním jednání dne 7. 12. 2015 (cit.: „Na řízení motorových vozidel jsem existenčně závislý, proto bych rád požádal o shovívavost při ukládání sancí“), je tak zcela průkazná.

Odvolací správní orgán, jak uvedl, se ztotožňuje s rozsahem provedeného dokazování ze strany správního orgánu I. stupně, když je průkazné, že při ústním jednání dne 7. 12. 2015 byly řádně a procesně správně provedeny důkazy listinami v souladu s ust. § 53 správního řádu a důkaz výpovědí obviněného. Mezi listinnými důkazy, které byly provedeny jako důkazy, se nachází stěžejní a validní důkaz o skutku, který je obviněnému kladen za vinu, a to záznam o přestupku pořízený silničním radarovým rychloměrem zn. RAMER 10C a jeho vyhodnocení. Za tohoto stavu dokazování by důkazy svědeckými výpověďmi policistů, kteří prováděli měření, byly hodnoceny jako nadbytečné. Procesní postup správního orgánu I. stupně v daném řízení při dokazování není v rozporu se závěry výše uvedeného rozsudku NSS, na který obviněný poukázal v rámci podaného odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Odvolací správní orgán z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí ruší a věc vrací správnímu orgánu I. stupně k novému projednání tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně pak dne 24. 2. 2015 ve věci rozhodl znovu, jeho rozhodnutí je totožné jako v prvním případě, jak ve věci samotného přestupku, tak uložených sankcí. Správní orgán se k věci vyjádřil následovně:

Obviněný se proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 7. 12. 2015 odvolal a správní orgán I. stupně postoupil kompletní spisový materiál k posouzení odvolacímu správnímu orgánu - Krajský úřad kraje Vysočina, oddělení ostatních správních činností. Odvolací správní orgán napadené rozhodnutí jako celek zrušil a věc vrátil správnímu orgánu I. stupně k novému projednání, kdy důvodem pro toto rozhodnutí je pouze skutečnost, že ve výroku rozhodnutí je místo spáchání přestupku navíc specifikováno souřadnicemi GPS, které však nejsou uvedeny v Oznámení o zahájení správního řízení a předvolání k ústnímu jednání.

Dále se v odůvodnění svého rozhodnutí odvolací správní orgán zabýval také ostatními námitkami obviněného, ke kterým uvedl, že správní orgán I. stupně zcela příkladným způsobem naplnil zásadu rychlosti řízení, kdy napadené rozhodnutí vydal následující den po dni ústního jednání. Správní orgán I. stupně pro technickou poruchu diktafonu nemohl pořídit z ústního jednání zvukový záznam. Správní orgán I. stupně se zcela ztotožňuje se závěrem odvolacího správního orgánu, že tvrzení obviněného, že nemohl vidět svistou dopravní značku začátku obce přes zaparkované nákladní vozidlo, je nevěrohodné. Odvolací správní orgán vyhodnotil rozsah provedeného dokazování ze strany správního orgánu I. stupně jako průkazný, kdy při ústním jednání dne 7. 12. 2015 byly řádně a procesně správně provedeny důkazy listinami. Návrh obviněného na provedení důkazů výpověďmi svědků - zakročujících policistů, považuje odvolací správní orgán, stejně jako správní orgán I. stupně za nadbytečné. Také k námitce postupu správního orgánu I. stupně po doručení nepodepsaného blanketního odvolání obviněného zaujal odvolací správní orgán stanovisko, že správní orgán I. stupně postupoval správně, když obviněného vyzval k odstranění obsahových nedostatků podání a poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu. Jestliže obviněný namítá, že forma výzvy k doplnění obsahových nedostatků měla být učiněna formou usnesení s možností oprávněného prostředku, správní orgán I. stupně k tomu konstatuje, že v takovém případě se lze oprávněně domnívat, že se ze strany obviněného nejednalo o opomenutí a neznalost obligatorně stanovených náležitostí odvolání, ale o účelové obstrukce směřující k průtahy celého řízení.

Jak již bylo uvedeno výše, jediným důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí byla specifikace místa spáchání přestupku.

Žalovaný pak v odůvodnění uvedl, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně vychází z provedeného dokazování před správním orgánem, při kterém byla vina jednoznačně a spolehlivě prokázána.

Dne 14. 3. 2016 byla doručena Magistrátu města Jihlavy námitka podjatosti - vyloučení z projednání a rozhodnutí věci, kterou podával žalobce, jak uvedl ve smyslu ust. § 14 správní řád, ve znění pozdějších předpisů, namítal podjatost oprávněné úřední osoby k projednání přestupku, a to E. J. a vedoucího odboru dopravy Ing. J. T. Uvedl, že se dozvěděl informaci o vztahu dané úřední osoby ke svědkům a důkazům v tomto řízení, ze kterých vyplývá, že je podjatá nejen oprávněná úřední osoby, ale také všichni další

Shodu s prvopisem potvrzuje:

zaměstnanci nadepsaného správního orgánu. Namítal tedy podjatost všech zaměstnanců Magistrátu města Jihlavy, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu, a to včetně starosty a tajemníka úřadu. U všech těchto osob lze důvodně předpokládat, že mají s ohledem na svůj poměr k věci takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jejich nepodjatosti. Navrhoval také postoupení projednání přestupku jinému věcně příslušnému správnímu orgánu a žádal z ekonomických a časových důvodů o postoupení správnímu orgánu v místě jeho trvalého pobytu, tj. MěÚ v Táboře, neboť je pro něj velmi složité, jak časově, tak finančně se neustále dostavovat k jednáním ve správním obvodu Magistrátu města Jihlavy. Uvedl, že souhlasí, že se dopustil překročení rychlosti, ale nikoliv, jak je uvedeno v rozhodnutí.

Dne 16. 3. 2016 bylo doručeno Magistrátu města Jihlavy odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jednalo se opět o blanketní odvolání, a proto 17. 3. 2016 zasílá Magistrát města Jihlavy opětovně žalobci výzvu k doplnění odvolání ve smyslu ust. § 82 odst. 2 správního řádu a § 37 odst. 2 správního řádu.

Žalobce odvolání doplnil podáním ze 4. 4. 2016 a současně podal také námitku podjatosti oprávněné úřední osoby, úředníka oddělení ostatních správních činností Krajského úřadu kraje Vysočina v rozhodování ve věci odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a to Ing. Bc. A. S. Uvedl, že námitka má zcela jednoznačně prokazatelné důvody a opodstatnění, neboť přestupkové řízení se vede a rozhoduje v souladu s dodržováním zásad správního řízení formou dokazování, a to na základě vyhodnocení důkazních prostředků, a nikoli vlastních smyšlených úvah, výmyslů a vlastních citátů k věci, což bylo odvolacím orgánem v několika případech učiněno v rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 2. 2016.

Pokud jde o odvolací námitky, byly opět totožné s odvolacími námitkami uvedenými později v žalobě.

Dne 10. 2. 2017 pak žalovaný vydal rozhodnutí, kdy rozhodl dle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že se mění výrok napadeného rozhodnutí takto:

Text třetího odstavce výrokové části napadeného rozhodnutí na str. 1 písemného vyhotovení ve znění: „odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu“ se nahrazuje textem: „odst. 5 zákona o silničním provozu“ a ve zbylých částech se napadené rozhodnutí dle ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrzuje.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno, že žalovaný opakovaně konstatuje, že při ústním jednání dne 7. 12. 2015 správní orgán I. stupně řádným a zákonným způsobem provedl dokazování mj. důkazy listinami dle ust. § 53 odst. 6 správního řádu, nejenom ručně sepsaným oznámením přestupku, jak nedůvodně namítá obviněný, ale všemi listinami a všemi důkazními prostředky, které ke dni 7. 12. 2015 byly součástí spisového materiálu, což průkazně vyplývá z třetího odstavce ze str. 2 protokolu o ústním jednání o přestupku ze dne 7. 12. 2015. Obviněný v předmětném protokolu ze dne 7. 12. 2015 podepsal i tuto větu: „Obviněný z přestupku po poučení, seznámení se s obsahem spisového materiálu a seznámení se s podstatou obvinění uvádí „;“, poté také v závěru své výpovědi jednoznačně prohlásil, že byl seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí (viz ust. § 36 odst. 3 správního řádu), a ke spisovému materiálu nemá žádné připomínky, námitky, ani návrhy na doplnění. Obviněný tedy nepochybně měl dostatečný časový prostor pro svoji obhajobu, pro vyjádření svého stanoviska ve věci, pro vyjádření se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu a k důkazům o nich. Obviněnému byla ze strany správního

Shodu s prvopisem potvrzuje:

orgánu I. stupně umožněna řádná realizace jeho procesních práv, o nichž byl rovněž při ústním jednání řádně poučen.

Z obsahu výpovědi obviněného při ústním jednání dne 7. 12. 2015 je průkazné, že obviněný nenamítal nedostatečnou specifikaci místa spáchání přestupku, tato námitka je tedy vyhodnocena jako zcela účelová a současně i nedůvodná, protože místo spáchání přestupku obviněným je vymezeno ve výroku napadeného rozhodnutí nezaměnitelným způsobem.

Odvolací správní orgán dále konstatuje, že správní orgán I. stupně v daném řízení o výše uvedeném přestupku obviněného provedl řádné a komplexní dokazování a na základě tohoto dokazování jednoznačně, spolehlivě a průkazně zjistil skutkový stav věci a všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného v souladu s ust. § 3 a ust. § 50 odst. 3 správního řádu, čímž došlo mj. k naplnění zásady materiální pravdy a zásady vyšetřovací, které se v řízení o přestupku, jako v řízení trestní povahy, aplikují.

V ust. § 3 správního řádu je stanoveno, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2.

V ust. § 50 odst. 3 správního řádu je stanoveno, že správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

Odvolací správní orgán považuje za důležité konstatovat, že napadené rozhodnutí je v plném rozsahu přezkoumatelné ve smyslu ust. § 68 odst. 3 správního řádu, jsou v něm uvedeny a vyhodnoceny všechny podklady pro rozhodnutí a důkazy, které správní orgán I. stupně řádně provedl, přičemž odůvodnění napadeného rozhodnutí je logicky vystavěno, je rozsáhlé, podrobné, přesvědčivé a věcně správné. Odvolací správní orgán se v plném rozsahu ztotožňuje se závěry dokazování, které učinil správní orgán I. stupně, a které pregnantně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Odvolací správní orgán se v plném rozsahu tedy odkazuje na napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně, se kterým se jednoznačně ztotožňuje. V daném řízení nedošlo k důkazní nouzi, jak účelově namítá obviněný, a proto ani nebyla na místě aplikace zásady „in dubio pro reo“. Správní orgán I. stupně rozhodl v naprosté shodě se skutečnostmi, zjištěným a provedeným dokazováním, nevybočil z mezí správního uvážení, jeho úvahy jsou věcně správné a logické. Požadavek obviněného na překvalifikaci skutku obviněného na přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu je zcela zcestný, účelový a vykonstruovaný. Překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o 45 km/h nepochybně a jednoznačně naplňuje skutkovou podstatu přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o přestupcích. Kvalifikace protiprávního jednání obviněného je správná a nebyl shledán žádný zákonný důvod k její změně.

V opakované námitce, která se týká procesního postupu správního orgánu I. stupně po podání blanketního odvolání ze strany obviněného, odvolací orgán sděluje, že shodnou odvolací námitku obviněného řádně vypořádal již v rozhodnutí o odvolání ze dne 10. 2. 2016, proto považuje její opětovné uplatnění obviněným za účelové.

Závěrem odvolací orgán konstatoval, že zjistil ve výroku napadeného rozhodnutí v části určení druhu a výměry sankcí zřejmou nesprávnost v psaní, kdy je uveden nesprávný

Shodu s prvopisem potvrzuje:

odkaz na odst. 6 písm. b) v ust. § 125c zákona o silničním provozu, na místo odkazu na odst. 5 v ust. § 125c zákona o silničním provozu.

Krajský soud v Brně zdůrazňuje z připojených správních spisů pro posouzení věci tuto podstatnou skutečnost:

K nařízenému jednání na 7. 12. 2015 se žalobce dostavil, byla mu sdělena podstata obvinění, při ústním jednání provedl správní orgán důkaz listinou (policejním spisem) dle § 53 odst. 6 správního řádu a spis byl doplněn o výpis z evidenční karty řidiče (žalobce). Pro vyhodnocení správnosti měření vložil správní orgán I. stupně do snímku č. 6335 radarový svazek „Měření zprava“ a do spisového materiálu u správního orgánu založil CD nosič s návodem k obsluze silničního radarového rychloměru zn. RAMER 10C a vyhodnocení záznamu z měření (toto je skutečně součástí správního spisu, když obviněný z přestupku byl s měřením zprava seznámen u jednání, což dokládá i jeho podpis pod snímkem - měření zprava.

U jednání správního orgánu po poučení a seznámení se se spisovým materiálem a seznámením se s podstatou obvinění žalobce uvedl, že poučení rozuměl a bere je na vědomí. Stejně tak v plném rozsahu porozuměl obvinění. Uvedl, kam si přeje posílat poštu. Dále sdělil, že přestupku je si vědom a svého jednání lituje. Přehlédl označení začátku obce, protože značka nebyla na větší vzdálenost vidět. Na řízení motorových vozidel je existenčně závislý, proto by rád požádal o shovívavost při ukládání sankce.

Z protokolu o jednání pak vyplývá, že obviněný z přestupku byl v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí a byl vyzván, aby se k nim vyjádřil. Vyjádřil se tak, že požaduje kompletní kopii spisu a svým podpisem současně potvrdil převzetí kopie listin 1-13 CD nosiče s návodem k obsluze silničního rychloměru RAMER 10C a vyhodnocení záznamu měření. Ke spisovému materiálu nemá žádné připomínky, námítky, ani návrhy na doplnění.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Pokud jde o jednotlivé žalobní námítky, jsou v podstatě totožné s námítkami odvolacími, se kterými se dle názoru soudu žalovaný řádně vypořádal ve svých rozhodnutích, tedy v rozhodnutí, které je nyní přezkoumáváno soudem, i v rozhodnutí předchozím.

Pokud žalobce namítá, že nebylo doposud rozhodnuto o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby, i jeho přímého nadřízeného a všech zaměstnanců Magistrátu města Jihlavy, v tomto směru se soud zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného, že tato námitka byla vznesena zjevně opožděně a správně k ní proto nebylo přihlíženo ze strany správního orgánu.

Jak vyplývá z připojeného správního spisu, tato námitka byla vznesena žalobcem až dne 10. 3. 2016 (doručeno Magistrátu města Jihlavy 14. 3. 2016), tedy až poté, kdy před správním orgánem I. stupně bylo řízení ukončeno, tedy poté, kdy ve věci provedl správní orgán I. stupně jednání, jehož se žalobce zúčastnil, poté kdy bylo vydáno první a poté i druhé rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní řád neomezuje možnost uplatnění námítky podjatosti na některou z fází řízení a dokonce ani nestanoví striktní lhůtu, během níž je možno námitku podjatosti uplatnit. Soudní praxe se však ustálila na výkladu, že námitku podjatosti je z povahy věci nezbytné uplatnit ještě před rozhodnutím správního orgánu ve věci samé (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2013, č. j. 2As 124/2011-200). Pozdější uplatnění námítky postrádá smyslu a o takové námitce již ani nelze rozhodnout.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Podle § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení z důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen „představený“).

Soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného uvedeného v jeho vyjádření, že námitka vůči oprávněné úřední osobě a pracovníkům Magistrátu města Jihlavy byla vyhodnocena jako zjevně opožděná a nebylo k ní proto přihlédnuto, a to s ohledem na to, kdy tato námitka byla ze strany žalobce uplatněna.

Ani další žalobní námitky žalobce důvodné nejsou. Žalobce především namítal, že nebyl náležitě zjištěn skutkový stav věci, kdy sám navrhoval výslech policistů, kteří přestupkové jednání žalobce měli zjistit, což správní orgán I. stupně neprovedl, dokazování bylo provedeno pouze policejním spisem, což žalobce pokládá za nedostatečné a dle jeho názoru tedy nebylo postupováno v souladu s ust. § 3 správní řád, jelikož nebyl zjištěn spolehlivě stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, dále pak namítal, že nebylo najisto postaveno místo, kde ke spáchání údajného přestupku žalobce mělo dojít.

Pokud pak jde o námitky, že správní orgán nepostupoval v souladu s procesními předpisy, neboť nepostupoval správně při výzvě žalobce k doplnění odvolání, ani tuto námitku soud nepokládá za důvodnou.

Soud má za to, že skutkový stav byl zjištěn náležitě, a že bylo ze strany správních orgánů postupováno v souladu s ust. § 3, § 51 odst. 1 správního řádu.

Správní orgán, když zahájil správní řízení o přestupku a současně předvolal žalobce k nařízenému ústnímu jednání, měl k dispozici policejní spis (jehož obsah soud již citoval). S obsahem policejního spisu při nařízeném ústním jednání, jehož se žalobce zúčastnil, tohoto seznámil, neboť byl proveden důkaz listinami založenými v policejním spise, nadto byl žalobce seznámen při jednání u správního orgánu I. stupně se způsobem „Měření zprava“ a to tak, že pro vyhodnocení správnosti měření vložil správní orgán do snímku č. 6335 radarový svazek měření zprava a navíc do spisového materiálu založil nosič CD s návodem k obsluze silničního radarového rychloměru, když po provedení těchto důkazů žalobce uvedl, že k těmto důkazům nemá žádné připomínky, návrhy, ani návrhy na doplnění dokazování. Z toho je tedy patrné, že proti provedeným důkazům žalobce nic neměl, navíc sám jako účastník řízení poté, kdy byl seznámen se spisovým materiálem a s podstatou svého přestupkového jednání uvedl, že *Přestupku je si vědom, svého jednání lituje, přehlédl označení začátku obce, protože značka nebyla na větší vzdálenost vidět.*

Z provedených důkazů u jednání správním orgánem i výpovědi samotného obviněného z přestupku vyplývá, že není nejmenších pochybností o tom, že žalobce se přestupkového jednání dopustil a také přestupkové jednání ze své strany uznal.

Jak vyplývá z policejního spisu, a to z Oznámení přestupku, které bylo sepsáno bezprostředně po spáchání přestupku a jeho zjištění policisty popsáno, žalobce měl možnost, pokud by nesouhlasil s přestupkovým jednáním, tak jak bylo v Oznámení přestupku popsáno policisty, se vyjádřit. Ve vyjádření řidiče k přestupku však ničeho neuvedl, pouze se pod Oznámení přestupku, kde přestupkové jednání žalobce je popsáno a uvedena i jeho právní kvalifikace, podepsal.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Soud má za to, že pokud by žalobce měl za to, že přestupkového jednání se nedopustil, nebo by měl jakékoliv výhrady ke zjištění ze strany policistů ohledně překročení rychlosti v obci, že by to uvedl, neboť tato možnost mu byla dána, již v Oznámení přestupku anebo nejpozději, po seznámení se po zahájení správního řízení s tím, co je mu kladeno za vinu, u projednání přestupku před správním orgánem I. stupně, když ani u tohoto jednání žalobce nic nenamítal, naopak uvedl, že je si vědom toho, že přestupkového jednání se dopustil, tedy že překročil stanovenou rychlost v obci a to proto, že přehlédl označení začátku obce, protože značka nebyla na větší vzdálenost vidět.

Teprve v doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce popisoval skutek jinak, uváděl, že v místě, kde je svislá dopravní značka začátek obce, stálo nákladní vozidlo tov. zn. Iveco, bílé barvy, nezjištěné reg. zn., které tuto dopravní značku zakrývalo a žalobce byl proto přesvědčen, že se nachází mimo obec, a že platí předchozí svislá dopravní značka povolující maximální rychlost 70 km/h.

Soud zde uvádí, tato nově uvedená informace a tedy toto nové sdělení žalobce, které bylo uvedeno po více než třech měsících po spáchání přestupku, když předchozí tvrzení žalobce bylo zcela jiné, pokládá soud za tvrzení ryze účelové, tvrzení, kterému soud neuvěřil a to proto, že pokud by toto bylo pravdou, zajisté by uvedenou skutečnost, tedy to, že dopravní značku označující začátek obce zakrývalo stojící nákladní vozidlo, a že proto žalobce nevěděl, že se se svým vozidlem dostal na počátek obce, kde je povolená maximální rychlost 50 km/h, uvedl dříve.

Je zcela jasné, že pokud by tomu tak bylo, žalobce by tuto skutečnost uvedl ihned, tedy poté co byl stavěn policisty, a kdy mu bylo oznámeno, jakého přestupkového jednání se měl dopustit, neboť by toto byla důležitá informace, anebo že by tuto skutečnost sdělil alespoň u projednání přestupku před správním orgánem I. stupně, kterého se zúčastnil, a kde jako obviněný z přestupku vypovídal, a kde vypovídal v tom směru, že je si vědom skutečnosti, že se přestupkového jednání spočívajícího v překročení maximální povolené rychlosti dopustil.

V policejním spise je založena i fotografie, kde je označen počátek obce Nový Hubenov, s touto fotografií byl žalobce seznámen už při projednání přestupku před správním orgánem I. stupně, přičemž z této fotografie je viditelné, že se jedná o naprosto přehledný úsek, označení obce Nový Hubenov naprosto nic nepřekrývá, tato značka je již z větší vzdálenosti zcela zřetelně viditelná, kolem ní se nenachází, resp. před ní žádné vzrostlé stromy ani keře, takže tvrzení žalobce, že by z nějakých objektivních důvodů měl značku přehlédnout, nemůže být pravdivá.

Pokud pak jde o změření rychlosti v místě, kde byla tato rychlost měřena, už z Oznámení o přestupku a úředním záznamu je zcela zřejmé, kde, na jaké silnici, v jakém směru jízdy, v jaké obci a části obce k překročení rychlosti došlo, takže v tomto směru ani soud nemá pochybnosti o tom, že správní orgán I. stupně v rozhodnutí ze dne 24. 2. 2016 toto místo označil přesně, že z něho je zcela jednoznačně patrné, kde k přestupkovému jednání žalobce došlo a výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně z tohoto dne tedy zcela odpovídá ust. § 77 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, kdy dle tohoto zákonného ustanovení výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popř. rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného

Shodu s prvopisem potvrzuje:

opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Žádného procesního pochybení se správní orgán nedopustil ani v případě, když vyzýval žalobce k doplnění odvolání dle ust. § 82 odst. 2 ani § 37 odst. 2, neboť z ust. § 82 odst. 2 ani § 37 správního řádu nevyplývá, že by výzva správního orgánu v tomto směru adresovaná žalobci musela být vydána ve formě usnesení.

Žalobce také na výzvu, resp. poučení ve smyslu ust. § 82 a § 37 správního řádu reagoval, své odvolání doplnil.

Soud tedy uzavírá, že dle jeho názoru postupovaly oba správní orgány v souladu se správním řádem a zákonem o přestupcích, skutkový stav byl náležitě zjištěn, bylo tedy zcela jednoznačně zjištěno, že žalobce se přestupkového jednání, které je mu kladeno za vinu, dopustil, rozhodnutí o sankci bylo také ze strany správních orgánů řádně zdůvodněno a toto rozhodnutí bylo vydáno také v souladu se zákonem, žaloba tedy není důvodná, a proto ji soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady mu proto nebyly přiznány, a pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24. ledna 2018

v. r.

JUDr. Jana Kubenová,

samosoudkyně